

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΡΓΟ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Σ έρωτευμένους τσαγκάρη Φρανσουά Πικώ. Η σχέση τους με την Μαργαρίτα Φιγκορού, Ένας τρομερός άντρας της Σ' ένδικητικής Ματθαίης Λουπιάν. Πώς συνελήφθη ο Πικώ. Στίς φυλακές. Μετά την άπεφύλαξι. Μιά σειρά άγριων ένδικησεων. Η άπέννησις τ' Λουπιάν. Ο Πικώ δολοφονεί, άτιμαί ει, κατ'ατραπέυ. Η δολοφονία του Λουπιάν. Λυσέ, ό τιμωρός. Η έξεμολόγησις του έτοιμοθανάτου, κτλ. κτλ.

Ι περισσότεροι από κείνους που διάβασαν τον «Κόμητα Μοντεχρήστο», το άθάνατο άριστούργημα του 'Αλεξάνδρου Δουμά πατρός, άγνωστών ίσως πώς ό διάσημος μυθιστοριογράφος δέν έκανε τίποτ' άλλο, γράφοντας τό βιβλίο αυτό που τον δόξασε, παρά να έθέσει την δραματική, την άπίστευτη ιστορία ενός τσαγκάρη, του Φρανσουά Πικώ, πλουτιζόντας την θέσια με όλους τους θησαυρούς της γόνιμης φαντασίας του.

Σήμερα θα σάς εξιστορήσουμε την τραγική ζωή αυτού του ανθρώπου, ό οποίος χρησιμοποιεί ως πρότυπο στό Δουμά για τον «Κόμητα Μοντεχρήστο» και ό οποίος είχε στην πραγματικότητα, τέλος πολύ πιο δραματικό από του έρωτος του μεγάλου μυθιστοριογράφου...

Στά 1807, ζούσε στό Παρίσι ένας έργατης τσαγκάρης, Φρανσουά Πικώ όνόματι. Ο Φρανσουά ήταν πάμπτωχος. Η μόνη του περιουσία ήταν ή άσυνήθιστη άμορφιά του, μια άμορφια που ξετρέλλανε όλες τις γυναίκες. Και αυτή άκριβώς ή άρνηση τ' καλλονή του έκανε την Μαργαρίτα Φιγκορού, μια εξαθμοαλλούσα κοπέλλα, ν' άποσπασίει από τον πάρη άντρα της, χωρίς να σκεφτεί ότι με την προίκα που είχε—έκατό χιλιάδες χρυσά φράγκα!—θα μπορούσε τότε νά παντρευτεί κ' ένα ξεπεσμένο εύγενή...

Τό όχημα όμως και για ή Μαργαρίτα και για τό Φρανσουά, ήταν ότι την πολύχρονη αυτή ύψη την αγαπούσε και ό Ματθαίος Λουπιάν, 'ιδιοκτήτης καφενείου, ένας χήρος, ό οποίος είχε κιόλας δύο παιδιά από τον πρώτο γάμο του. Ο μωχθρός και ένδικητικός Λουπιάν, όταν είδε πώς ή Μαργαρίτα ήταν άποφασισμένη νά παντρευτεί τον Πικώ, σκέφτηκε νά ματαιώσει την εύτυχία του τσαγκάρη. Και, χωρίς νά χάσει καιρό, έστειλε στό διευθυντή της άυτοκρατορικής άστυνομίας μια ένύμνη έπιστολή, καταγγέλλοντας έν Πικώ ότι συνομολούσε για την έπιναφορά των Βουρβόνων.

Ο γάμος του Φρανσουά και της Μαργαρίτας έπρόκειτο νά γίνει μια Τρίτη.

Την παραμονή άκριβώς τό βράδυ, μερικοί άνθρωποι του διευθυντού της άστυνομίας συνέλαβαν τον τσαγκάρη στό σπίτι του και τον άπηγάσαν, χωρίς νά του δώσουν καιμια έξήγησι... Το δόκο ή άπελιτισμένη Μαργαρίτα χάλασε τον κόπο. Την έτοιμένη, για νά μάθει τί άπέγινε ό άρραβωνιαστικός της... Κατέβη δέν μέρες από την πληροφορήσι τί έγινε ό Πικώ... Άνοιξε ή γη και τον κατάπιε!...

Οι μήνες, τά χρόνια περνούσαν και ή Μαργαρίτα δέν έλαθε καιμια είδησι από τον εξαφανισθέντα μηνητήρα της... Στο διάστημα αυτό, ή εξαθμοαλλούσα κοπέλλα συνήθισε πειά με ή σκέψη, ότι ό άγαπημένος της Φρανσουά ήταν πειά νεκρός και ότι δέν έπρεπε νά έχη έλπίδα ότι θα πόν Ένααδη μια μέρα ζωντανό μπροστά της...

Στά 1814, ό Άυτοκρατορικός Άετός έπεφτε για πρώτη φορά, από τά ύψη του μεγαλείου του στό τάρταρο, με σπασμένα τά φτερά. Και ό Ναπολέων έξοριζώτανε, για πρώτη φορά, στό νήσο της Έλλάς...

Στίς 15 Φεβρουάριου 1815, όχτώ άκριβώς χρόνια μετά την μυστηριώδη έξοφάνισι του Φρανσουά Πικώ, έφτανε στό Παρίσι κάποιος Έωσήφ Λυσέ. Ο Έρωπος αυτός είχε κάνει άρκετά χρόνια στις φυλακές του Φανεσρέλ... Μα όταν τον ρωτούσανε για ποιά λόγο τον φυλάκιζαν, άπέμεινε νά δώσει μια συγκεκριμένη άπάντησι. Τό μόνο που είπε, ήταν ότι στις φυλακές γνωριστηκε μ' ένα άθβα από τό Μιλάνο και ότι τον περιποιήθηκε σαν φιλόσοφος γιούς. Όταν έκεινος έπασε θραειά άδρωστος. Ο άθβα αυτός πέθανε στις φυλακές, όρίζοντας τό

Λυσέ γενικό κληρονόμο του και στα κτήματα που είχε στην πατρίδα του και σ' έναν θησαυρό κρυμμένο σ' ένα χωριό της Σαβοΐας! Μ' άλλα λόγια, ή μυστηριώδης Έωσήφ Λυσέ ήταν τότε κάτοχος μιας περιουσίας από δώδεκα έκατομμύρια φράγκα—έφτακόσια περίπου έκατομμύρια σημερινές δραχμές!...

Μόλις ό Λυσέ έγκατεστάθη στό Παρίσι, πρώτη του δουλειά ήταν ν' άρχισι νά ζητάη πληροφορίες για διάφορα πρόσωπα, τά όποια—καθώς έλεγε—είχε γνωρίσει άλλοτε. Έξαιρετικό, μάλιστα, ένδιαφέρον έδειξε για ίάποιο Λουπιάν, που είχε έλλοτε καφενείο σ' ένα συνοικιακό δρόμο... Έτσι, σιγά-σιγά, ό Λυσέ πληροφορήθηκε ότι ό Λουπιάν αυτός πήρε γυναίκα του, πριν από λίγα χρόνια μια ώραία κοπέλλα με κατάστημα μαλλια, τη Μαργαρίτα Φιγκορού... Η νέα αυτή άγαπούσε—τό είπαί—έναν άλλο, ένα τσαγκάρη, ό οποίος όμως εξαφανιστηκε μια μέρα μυστηριώδως, χωρίς νά μπορέση κανείς νά μάθει από τότε τί άπέγινε... Η Μαργαρίτα περιέμενε κάμποσο καιρό νά γυρίσει ό άρραβωνιαστικός της. Και όταν θεαϊώθηκε πώς ό Πικώ άπέθανε, άποφάσισε νά πάρη άντρα τό Λουπιάν,—ό οποίος είχε τώρα ένα από τα μεγαλύτερα καφενεία των Παρισίων, που τό άνοιξε με την καλή προίκα που πήρε από την γυναίκα του...

Η ιστορία αυτή έφριξε σέ παράξενη συγκίνησι τον Λυσέ.

Ο συγγραφέας του «Κόμητος Μοντεχρήστου»
Αλέξανδρος Δουμάς, πατήρ.

Χαριζό αυτό ήταν περασμένο ένα χαρτί, στό όποιο ήταν τυπωμένα, με τυπογραφικά γράμματα, τά έξής άκαταήτητα:
«Αριθμός 1»...

Πέρασε λίγος καιρός από τότε—χωρίς ή άστυνομία νά μπορέση ν' ανακαλύψη τον δολοφόνο του Σωμπάρ. Στο μεταξύ, στό σπίτι του Λουπιάν προετοιμάζονταν για ένα εύχάριστο γεγονός. Η κόρη του Λουπιάν από τον πρώτο γάμο του είχε την τύχη νά τραβήξη την προσοχή ένός νεαρού και πλούσιου μαρκησιού, ό οποίος την έρωτεύθηκε τρελλά και την ζήτησε σέ γάμο από τον πατέρα της. Καταλαοάινετε, θέσια, με πόση προθυμία έδωσε ό καφετζής την συγκατάθεσι του... Η μέρα των άρραβώνων είχε όριστή, έστάλησαν, προσκλήσεις σ' έκατοντάδες πρόσωπα, όλα ήταν έτοιμα για την τελετή—όταν, εξαφικά, την πυραμονή των άρραβώνων, ό Λουπιάν έπιληροφορήτο μ' ένα άνόμημο γράμμα, ότι ό γαμπρός του, ό νεαρός και πλούσιος μαρκήσιος, ήταν...ένας δραπετής των κατεργάνων!...

Πριν ακόμα προφτάσει νά συνέρθη ό Λουπιάν από την τραγική στην όποια τον έφριξε αυτό τό σκάνδαλο, τον θρήκε και άλλη συμφορά. Κάποιος άγνωστος έβαλε φωτιά στό καφενείο του και τό άπετέφρωσε δολοκλήρη!... Συγχρόνως, ό Σωλλαρί,

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΛΕ ΡΟΥ

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Το μόνο σφάλμα της Μόντ, ήταν πού είχε υπερβολική εμπιστοσύνη στον άνδρα της. Έλεγε :

—Όταν ο Ζωός με ζήτησε, τον πήρα ιδιαίτερος, τον κοίταξα στο μάτι και τότε : «Όρασιον μου πώς είμαι ή πρώτη γυναίκα σου άγαπάς. Κι' εκείνος μου απάντησε : «Σού τ' άγαπάω.»

Η Μόντ λοιπόν έπαιρνε κατά γράμμα τον όρκον αυτόν του άνδρός της. Κι' όταν μετά ένα έτος άπόχτησαν ένα αγοράκι, ή Μόντ, γιά δεύτερη φορά, έβγαλε τον άνδρα της ώ άγάπη.

—Ζωός, τού είπε, ξέρεις, κι' ή μητέρα μου και ή περισσότερες φίλες μου με συμβουλεύουν να μην άσχοληθώ έγώ με την άνατροφή του παιδιού, γιατί έτσι, λένε, θά χάσω ένένα. Θα ζήλευσε πού θάχω στην άγκαλιά μου το παιδί και θά πάσης φιλενάδα. Μα έγώ τούς είπα : «Έννοια σας, κι' ο Ζωός θά με άγαπά σ' όλη του τή ζωή, ποτε δεν θά με άπατήσει.» Όρασιον μου, λοιπόν, πώς είχα δικη ν' απάντησω έτσι γιά λογαριασμό σου ;

Κι' ο Ζωός της άραξήθηκε γιά δεύτερη φορά.

—Δίχρη είχες, καλή απάντησε, άγάπη μου, της είπε.

Μά ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος όρκος ήταν άληθινός. Η Μόντ δεν ήταν ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία άγάπη του Ζωός.

Αυτόν τον καιρό ο Ζωός ήταν έρωτευμένος με την δεσποινίδα Μπάουον, μία όμοια Άμερικανίδα, άκαθάρτου κοινωνικής θέσεως. Μεταξύ τού ... κόσμου και τού ημιόσιου.

Όταν τού κάλεσαν ο Ζωός και ή Μόντ πήγαν σέ μία παράλια λοζιτρόποι να παραθερίσουν, ή δεσποινίδα Μπάουον πήρε κι' αυτή τ' έπαισο σάπι δίπλα στον δικό τούος. Κι' ο Ζωός την συνόδευσε παντού, στο μπάνιο, στον κρητάτο, στην πλατιά, ένώ ή Μόντ στό σπίτι ντύτανε τού υαφά.

Άρχισε έτσι ή κακογλωσσία.

—Την καμμένη τή Μόντ ! Είδατε πώς αδένειος από τον καιρό της ;... Έλεγαν.

Η Μόντ τά έμαθε στό τέλος όλα, μα από περιέργεια δεν θέλησε στην άρχη νά πιστέψη τίποτε. Άρχισε νά βγαίνει κι' αυτή έξω. Καθόταν στην άφοβηλασία, είχε τού από μία μεγάλη άνωφέλα, και στά γόνατά της κάθεται τού παιδί της. Όρες σκαμνίζην πάνω στό αγοράκι της, τού μιλούσε και τού χαμογελούσε, ένώ όλος ο άλλος κόσμος παρακολούθουσε τού μπάνιο της δεσποινίδος Μπάουον. Έκοιμπούσε θαμναία. Και στη θάλασσα μέσο βιος δεν παρέλειπε νά επιδεικνύη τού θωροκό σόμα της, κρηγυγανό μέσα στό μαγιό της. Ο Ζωός ήταν μαζί της. Κοιμιούσε πλάι-πλάι. Και ή καμμένη ή Μόντ τούς παρακολούθουσε από μακριά και πονούσε, πονούσε...

—Θέω μου ! της έφέγγε χαμηλά φορά ή βλαστήμια από τού στόμια, δεν ζάνει νά πηγή αυτή ή σαρφίνα, έπει πού βουτάει στό χείμα ;

Ένα πρωινό ή Μόντ βγήκε στη βεράντα τού σπιτίου της. Είλε τή θάλασσα άγροισμένη και τά κίματα άφροισμένα νά σαζών με βουή σ' άερομάλι. Άξανα αντίχρωσε μακριά τον Ζωός με την Άμερικανίδα να προχωρούν, ντυμένια τά μαγιό τούς, άσ' τή καμμένη πός τή θάλασσα, κι' άρχισε νά φωνάζη :

—Ζωός ! Ζωός !...

Μά τού ζευγάρι τόν κολιμπητόν προχωρούσε έννοιαστό πός τή θάλασσα. Η Μόντ ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στην πλάξ. Πήγαινε ένει τόν άνδρα της και στάθηκε μπρός του.

—Ζωός, τού είπε, κιντίζοντας κάτω, γιατί δεν ήθελε νά ιδή την έσφρασι τή μορφής του, δύο μήνες τώρα δεν σου είπα τίποτε... Όπτε σου παραπονηθήκα καθόλου. Τώρα όμως σέ έκτενω, μην πείσης στή θάλασσα !...

Η δεσποινίδα Μπάουον κιντίζε την Μόντ με ειρωνεία. Κι' έστερα, γυνωντας στον Ζωός, τού είπε :

—Ζωός ! Σού άπαγορεύουν νά κολιμπήσης ; Θά πείσω λοιπόν στή θάλασσα υόνη. Ω! ορά !...

Και πρίν προητάση ο Ζωός νά την συγκαρτίσει, έπεσε στή θάλασσα. Μά ή θάλασσα ήταν μανιασμένη. Ένα χείμα σκέλασε τή δεσποινίδα Μπάουον δόλωση. Τραυμαγμένο κηφουό άκούστησαν τότε στην πλατιά. Ο κόσμος έτρεξε σ' άερομάλι...

—Πνίγηκε ! Πνίγηκε !... φωνάζαν.

Μα σέ λίγο ή κολιμπητήρα Ξαναβρήκε στην έπιφανεια, μακριά όμως πού από την άκτι. Την είχε παρασύρει τού χείμα και φωνάζαν πός την είχαν έγκαταλείψει ή δυνάμεις της.

—Μιά βάρκα γρήγορα ! άκούστηρε μία φωνή. Την παίρνει τού χείμα και θά πηγή !...

Ο Ζωός κιντίζε την γυναίκα του. Ήταν όρθια, σηκωμένη στα νύχια τόν ποδιών της, και με τά μάτια δάλνωστα παρακολούθουσε την άγονία της γυναίκός, γιά την όποια τόσες φορές είχε παρακαλέσει τόν Θεό νά την καταπύ τού χείμα !... Μά ξαπνικά κάτι σάν χείμα μάς έλλης τραυματίσας φούσωσε τά στήθη της. Άρταζε τού χείμα τού άνδρός της και τού φωνάζε :

—Μά ή γυναίκα αυτή πνίγηκε, Ζωός !... Δεν βλέπει ; Τί σκέπασαι ; Πήγανε νύ ! Πήγανε νύ ! Πήγανε νύ ! Πήγανε. Ζωός ! Πήγανε !... ΟΥΤΟΣ ΛΕ ΡΟΥ

ο πιστός φίλος του Λουπιάν, — ο οποίος τον βοηθήσε άλλοτε να καταγγείλη τον Πικό στην άουνομία, — πέθανε ένα θράβυ με φριχτούς πόνους... Ένα μυστηριώδες χέρι είχε ρίξει δηλητήριο στό φαί του... Και τού προμερότερο είνε, ότι την έπομένη ορε-θθηκε πάνω στό νεκροκρέββατο τού Σολλαρι ένα χαρτί με τώ εξής άκατανόητα πάλιν λόγια : «Α ρ ι θ μ ό ς 2»...

«Ένα» ο Σαμπρίν... «Δύο» ο Σολλαρι... Ποίος θα ήταν τού «Τρία» ; Και ποίος ήταν ο κακούργος πού τώ είχε θέλει προ-γραμμά να καταστρέψη και τόν Λουπιάν και την οικογένεια του και τούς φίλους του ;...

Ο Λουπιάν είχε από τόν πρώτο γάμο του έκτος από την κορη του — ή όποια είχε πέσει σέ μαρasmus ύστερ' από τού τρομερού σκάνδαλο πού αναφέραμε παραπάνω — είχε λέμε και ένα γυιό, πού τόν λάτρευε κυριολεκτικά. Ένα θράβυ λοιπόν, ένώ ο γυιός του Λουπιάν γυνούσε σπύτι του από μία διασκέδαση, λίγο μεθυμένος, τόν συνελθαν μερικά όργανα της τάξεως, κά άρχισαν νά τού κάνουν σωματική έρευνα... Άποτέλεσμα της έρευνής αυτής ήταν νά βρούν έπάνω του άρκετά χρυσά-φικα... Τού κάκου ο νέος φώναζε ότι δεν ήξερε πώς βρέθη-κατε πάνω του αυτά τά κομμάτια...

—Τά έκλεψες από ένα πλουσιό σπύτι ! τού άποκρίθηκαν οι ά-στυφάλιακες. Σέ πρόβουσε ο βοηθός σου !... Άκολουθήσε μας στό τμήμα χωρίς φωνές...

... Ο γυιός του Λουπιάν πέρασε από δικαστήριο και κατα-δικάστηκε σέ είκοσι χρόνια φυλακή — άδιάφορο άν ούρλιαζε ότι ήταν άώμος και ότι δεν ήξερε πώς βρέθηκαν στην τσέπη του εκείνα τά κομμάτια !...

Και τέλος, μια νύχτα, ένώ ο Λουπιάν — μισοτρέλλος ύστερ' από τής άλλεπάλληλες συμφορές πού τόν έρχονα μέσα σ' ένα τώ-σο σύστημα χρονικό διάστημα, — τριγυρούσε σάν φάντασμα στις σενουροισιές τού κήπου τόν Άνακτόρων τού Κε-ραμεικού, ένως περαστικός τόν σταματήσε ξαφνικά.

—Μέ γνωρίζεις, Λουπιάν ; τού είπε. Είμαι ο Φρανσουά Πικό, πού τόν έστειλες στη φυλακή στό 1807, γιά νά τού πάρης τή μυστήρη... Έκει κάτω, στό καλάμι μου, έκανα τόν όρκο νά σ' έδίκηθώ και τώ καθόρθωσα επί τέλους !... Μόλις ένανοήθω στο Παρίσι με τ' όνομα Λουός, σκότασε τόν Σα-μπρίν και τόν Σολλαρι, πούσ συνειδητούς σου ! Ξα-ρουσιάστηκα μπροστά σου μεταμφιεσμένος σέ μαρ-κισό, είπα ότι θ' άρραβωνούσασ τή κόρη σου και ύστερα άποκάλεμα ο ίσιος, μ' ένα ανωνυμο γράμμα, την πραγματική μου ταυτότητα, γιά νά σ' άτιμάσω μ' αυτό τού σκάνδαλο !... Έγώ έβαλα φωτιά στό μαγαζί σου !... Έγώ έβαλα στην τσέπη τού γυιού σου τά κομμάτια, ένώ εκείνος ήταν με-θυμένος, γιά νά καταδικάσθης ως κλέφτης !... Και τώρα, Λουπιάν, ήρθε και ή δική σου σειρά νά σου πληρώσης τού κακό πού μου έκανες !... Είσαι ο «ά-ριθμός Τρία» !...

Και πρίν ο έμβρόντης Λουπιάν προφτάσει νά κινή την παρακμήρη κινήση, ο Πικό — άυσε τού κάφουσε ένα μαχαίρι στην καρδιά !...

... Ο Πικό έγινε έξω φρενών... —Όχι ! Δεν σου δίνω τίποτα ! φωνάξε στον Άλλού. Ο Άλλού, έξωργισμένος, ώρμησε τότε πάνω στόν Πικό, τού ξεκούλιασε μ' ένα μαχαίρι και τού έβγαλε κατόπι τά μάτια !

Η καταπληκτική αυτή ιστορία έγινε γνωστή στό 1828.

Ο Άλλού, μετά τού έγκλημα του, κατέφυγε στην Άγγλια, και την παραμονή τού θανάτου του, κάλεσε έναν καθολικό ιε-ρέα, τού εξιστόρησε ολόκληρο τού δρά-μα και τόν παρακάλεσε νά τού άνακοι-νώση στην Γαλλική άουνομία. Άν ο Άλλού δεν άποφάσισε την τελευταία στιγμή νά κάνει αυτήν την έξομολόγη-ση... ο Άλέξανδρος Δουμύς δεν θά έγρα-φε άσφαλώς τόν «Κόμητα Μοντεχρή-στο»...

